

Laatste hoofdstuk

Welkom bij het echte laatste hoofdstuk van het boek – en maak je geen zorgen, dit bevat geen fouten – waarin ik eindelijk kan vertellen wat er volgens mij werkelijk is gebeurd op 3 juni.

Ik ben ervan overtuigd dat Niccolò Errante is gedood door mijn collega's. Of, preciezer gezegd, dat een van hen hem per ongeluk van het balkon heeft geduwd, en dat de anderen, onder leiding of misschien onder dwang van Antonella, hun best hebben gedaan om de gebeurtenis in de doofpot te stoppen.

Ik raakte daar steeds meer van overtuigd nadat ik hun getuigenverklaringen had gehoord. Niet omdat die tegenstrijdigheden of hiaten in de logica bevatten, maar juist om de tegenovergestelde reden: ze zijn perfect.

In het echte leven bevatten getuigenverklaringen – ook en juist die van onschuldige mensen – altijd wel kleine hiaten, onnauwkeurigheden, tegenstrijdigheden. Dat is normaal, dat is de manier waarop we ons dingen herinneren. Mijn collega's daarentegen herinneren zich heel precies elk tijdstip, en ook al zijn het onderling heel verschillende mensen, hun verhalen over de vergadering komen exact overeen.

Kortom: de fout die mijn collega's hebben gemaakt is dat ze geen fouten hebben gemaakt.

Met dat als uitgangspunt heb ik me proberen voor te stellen hoe het allemaal kan zijn gegaan. Weet dat deze reconstructie niet de chirurgische precisie zal hebben van de ontraffeling in een klassieke *whodunit*, want zoals ik al zei, het leven zit veel rommeliger in elkaar.

De eerste vraag die ik mezelf stelde is: waarom ging Antonella eerst in haar eentje naar Niccolò, voordat de anderen kwamen? Het zou natuurlijk kunnen dat ze alleen even wilde bijkletsen, maar ik vermoed dat er meer achter zat. Maar daarover later meer.

Zoals ik al schreef, geloof ik niet dat het een moord met voorbedachten rade was, dus ik denk dat het eerste deel van de verslagen wel klopt. Het sleutelmoment, vanwaar de feiten en de getuigenissen uiteen gaan lopen, is uiteraard de ruzie van 19.00 uur. Een ruzie die de collega's niet onvermeld konden laten, omdat de kans groot was dat iemand die gehoord had – en later bleek inderdaad dat de burens er wel wat van hadden meegekregen.

Rond 19.00 uur kregen Errante en een of meer van mijn collega's dus een hevige ruzie. Het kwam tot een handgemeen, die eindigde met de dodelijke val van het balkon, al dan niet door iemands schuld. De ideale verdachte zou Gabriele zijn, vanwege zijn karakter en zijn relatie met de schrijver, maar het zou me ook niet verbazen als Vera uiteindelijk de fatale duw heeft gegeven.

Meteen daarna belt Gabriele naar Antonella. Ook hierbij kan ik alleen maar gissen waarom dat gesprek werd gevoerd vanaf de telefoon van Asia. Mijn idee is dat de social media-manager (begrijpelijkerwijs) was bevangen door paniek en hij de uitgeefster belde om te vertellen wat er was gebeurd, waarna Gabriele de telefoon van haar overnam. Maar het

zou ook gewoon inderdaad zo kunnen zijn dat de batterij van zijn eigen telefoon leeg was.

Dat doet er verder niet toe. Waar het om gaat is wat Gabriele en Antonella, en vooral ook Antonella en Franco, tegen elkaar gezegd hebben. Want als het allemaal zo is gegaan als ik denk, dan zou het verhaal dat Franco op kantoor het contract gaat ophalen om het vervolgens naar Errante te brengen nergens op slaan.

Antonella vroeg Franco dan ook niet om op kantoor het contract te gaan halen, maar... de zelfmoordbrief. Wat eigenlijk geen echte zelfmoordbrief was, maar een bericht dat de schrijver aan Antonella had gestuurd om zijn samenwerking met Ursula stop te zetten, en misschien zelfs om zich volledig terug te trekken uit het schrijversvak.

Dit zijn de laatste woorden die jullie van mij zullen lezen.

Bedankt voor alles en voor niets.

N.

Zoals ik in mijn boek al schreef, vertelde Niccolò nooit iets over zichzelf of over zijn boeken voordat ze af waren, zelfs niet aan mij. Maar nu lijkt het me een tamelijk vanzelfsprekende gedachte dat het succes van zijn laatste roman en zijn plotselinge roem ervoor hebben gezorgd dat hij niet alleen weer begon met drinken, maar ook besloot om de boekenwereld vaarwel te zeggen. Toen hij die talloze keren ‘basta’ schreef in het schrift dat ik op zijn slaapkamer vond, bedoelde hij volgens mij echt dat hij genoeg had van het schrijven, niet van het leven.

Daarom had Antonella eerst met hem alleen afgesproken voor de vergadering. Ze haalde hem over om in elk geval nog wel zijn nieuwste boek te publiceren, dat al klaar was, of om toch op z'n minst nog de vergadering bij te wonen om naar de ideeën van haar collega's te luisteren. Errante had gedronken en hij was weliswaar stug van karakter, maar niet wispelturig. Daarom denk ik niet dat zijn dreigement om het boek niet meer uit te laten geven puur en alleen is ontstaan door één slecht voorstel van Vera. Ik denk dat hij al vanaf het begin zeker wist dat hij het niet wilde laten publiceren.

Om terug te komen op de gebeurtenissen: het was dus een geniaal idee van Antonella om Niccolò's afscheidsbrief aan Ursula te laten doorgaan voor zijn zelfmoordbrief. Ze vroeg Franco om de brief te gaan ophalen van kantoor en naar de plaats delict te brengen, om zo de dood door schuld te verdoezelen, en Franco's tripje naar het kantoor werd gerechtvaardigd door het probleem met het contract.

Voor het overige: het is waarschijnlijk dat Mario daar langer is gebleven om een praktische reden – de voorkeur opendoen voor Franco? – en dat mijn collega's de volgende dag bij elkaar zijn gekomen om hun getuigenissen op elkaar af te stemmen, waardoor die uiteindelijk dus te perfect werden om waar te kunnen zijn. De kans is ook groot dat Mario, op verzoek van Antonella, inderdaad mijn huis heeft doorzocht (weet je nog, de teksten van Errante in mijn nachtkastje die overhoop waren gehaald?) om erachter te komen of ik op de hoogte was van Niccolò's voornemen om te stoppen met schrijven, en of ik iets wist over de brief die hij aan Antonella had gestuurd.

Ik heb helaas geen bewijzen voor dit alles, en daarom heb ik besloten om mijn reconstructie te verstoppert in een raad-

sel. Deze waarheid is alleen voor jullie bestemd, want jullie hebben bewezen dat jullie net zoveel passie voor fouten hebben als Niccolò, en met veel volharding zijn jullie hier aanbeland.

Als beloning krijg je zoals beloofd alle oplossingen – de duizend fouten een voor een gemarkeerd. Je vindt ze door te deze pagina te bezoeken: <https://www.atlascontact.nl/wp-content/uploads/2026/06/complete-correcties-voor-online-1.pdf>, of **klik onderaan dit scherm voor een klikbare link**. Ik ben benieuwd hoeveel fouten je hebt weten te vinden...

Nu zijn we echt bij het einde aanbeland. Bedankt dat jullie hebben meegespeeld, waardoor ik de gelegenheid kreeg om een eerbetoon te brengen aan een groot schrijver, een vriend, iemand die te ongelooflijk was om echt te zijn.

Liefs,
Niccolò, de corrector

